

ДІТЧ ЖУРНАЛ

5 2005

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

еп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга Лоза

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2005

Адреса редакції:

вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019

тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@lv.ukrtel.net

web: www.gbook.lviv.ua

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. AVE, Маріє!

еп. Станіслав Падевський Марія – пам'ять Церкви 2

2. Наодинці з Богом

о. Клярет П'ятнадцять хвилин з Ісусом 6

3. Свідки Божого Милосердя

Анна Життя на землі – шлях до Бога 8

4. Голос Марії

о. Любо Куртовіч Час благодаті 14

5. Людина і вічність

о. Йосиф Яннуці Чотири прості кроки,
щоб жити згідно з Божою Волею 19

6. Слово Марії

о. Стефано Гоббі Дар для Церкви нашого часу 22

7. Нам пишуть

Листи читачів 25

8. Різне

Редакційна Джерело Марії 28

о. Богдан Дмитрів “На Прикарпатті у Волі Довголуцькій...” 30

Редакційна Перебування в любові 31

Редакційна Дорогою Божого Милосердя 32

9. Поетична сторінка

Олена Голуб-Пушкар Збірка “Причастя” 33

МАРІЯ – ПАМ'ЯТЬ ЦЕРКВИ

Людина багато працює, щоб придбати їжу, здобути знання. Утім найважливішим її здобутком є духовне життя.

Щоб підтримати життя тіла, людина все бере з навколишнього середовища: вона дихає повітрям, п'є воду, вживає їжу. Вона відчуває на собі дію сонячного тепла і холодного вітру. Наше духовне життя – це шлях до Господа. Ми хочемо прийти до Нього й очікуємо, коли Він увійде в наше життя.

Молитва – це міст на шляху до Бога. “Людина, яка не молиться, – сказав Микола Бердяєв, – втрачена, спустошена, з неї випарувала духовність, залишилась внутрішня порожнеча”.

Молитва – це прояв віри, надії і любові.

Той, хто живе вірою, бачить і розуміє все в іншому світлі; той, хто живе надією, дивиться вдаль, у майбутнє; той, хто живе любов'ю, бачить глибше, проникливіше. Поживою молитви є Любов. Чим більше любові, тим щиріша молитва. Слід наголосити, що контемпліційна молитва, тобто споглядальна, – це дихання любов'ю, Богом, який є Любов'ю в ударах серця.

Незабутній Папа Римський Йоган Павло II назвав Вервицю “глибоко контемпліційною молитвою”. В апостольському посланні “Rosarium Virginis Mariae” Святіший Отець пише: “Вервиця, пережита у повноті, ске-

ровує віруючого до серцевини християнського життя, є для нього простою, але плідною духовною практикою, школою особистого пізнання, виховання Божого народу і нової евангелізації”.

Колись Папа Йоган Павло II молився в соборі св. Петра:

“Радуйся, Маріє, що увірувала, радуйся”. Євангеліст говорить про Марію: “Матір Його зберігала всі ці слова і роздумувала над ними в Своєму Серці: і радісні, і світлі, і печальні, і славні”.

Пригадування – це повернення думкою в минуле, до ко-

ріння, витоків, важливих подій і складних випадків у житті.

Пригадування впроваджує в недавнє або віддалене минуле. Тоді минулі події стають ніби дійсністю, сьогоденням.

Таке неустанне пригадування великих діл Божих є змістом цілого Святого Письма. Всі наші святкування Таїнств є пригадуванням і звершенням епізодів з життя Ісуса Христа. Зрештою, Ісус зауважив, що Утішитель, Святий Дух, нагадує нам усе те, що говорив. “А Утішитель, Святий Дух, якого Отець в ім’я Моє зішле... все вам нагадає, що Я сказав вам” (Йо. 14, 26).

“Таємниця спасіння полягає в спомині”. Саме такий надпис викарбуваний на урні з останками, яка знаходиться в Галереї пам’яті Голокосту в Єрусалимі, перед нею горить вічний вогонь.

Кожен наш храм з Кивотом є такою галереєю пам’яті, збудованою на честь Розп’ятого і Воскреслого Христа, перед якою горить вічна червона лампадка. Також актуальними є слова, що таємниця спасіння полягає у спомині, в Євхаристійному спомині, котрий нагадує нам, що Господь є дійсно присутнім – у Таємниці Хліба, який ми споживаємо. Євхаристія – це спомин, “anamnesis” жертви Великого Четверга, відтворення події минулого.

“Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його ніколи” (Пс. 103, 2). Отже, не забувай!

Пам’яті протиставляємо забуття. Головною причиною того, чому нам так важко дається молитва, є забуття.

Будь-яке руйнування між особистісних зв’язків завжди розпочинається забуттям: забуваємо, що Господь Бог і що людина вчинила доброго іншій людині. Чим більше забуття, тим менше вдячності, тим менше маємо що сказати Богові та іншій людині.

“Не забувай” означає також “пригадай собі”.

Целікувальний аспект цього наказу. Достатньо лише закрити очі й переглянути фільм свого минулого, щоб побачити ті добродійства і те добро, яке пізнали.

Отже, подяка, вдячна молитва народжуються з пригадування минулого, а одночасно з ними віра, що Господь Бог у майбутньому також нас не покине.

Кожна молитва постає як згадка про величезну доброзичливість Бога, про великі добродійства, які ми отримали від Нього.

Молитва Серця Марії – надзвичайна пісня “Magnificat” (“Величає душа Моя Господа”). Це – ніби прелюдія, увертюра до ще ненаписаної Євангелії, провідні думки якої розвинуться пізніше. Марія постає солісткою, яка розпочала чудову арію в драмі спасіння, музичний вступ до Нового Завіту.

Пригадаймо: молоденька Марія з допомогою слів і понять, які почерпнула з Біблії, з радістю і захопленням творить

нове майбутнє. Вона жила Біблією, яка формувала Її Серце. Вона молилася псалмами. Слова “Magnificat” були сказані не тільки раз в огороді Геброну в домі Єлизавети, цю пісню підхопила Церква в пориві духу, цю пісню співає хор Христової Церкви.

Марія зберігала, пам’ятала і роздумувала в Своєму Серці про всі діла Свого Сина і Свої – діла Матері, яка перебуває поряд з Сином.

На думку Папи, Марія – це пам’ять Церкви. В Її житті було Благовіщення, принесення Сина до Храму і віднайдення Його в ньому.

Якщо в Євангелії сказано про це, то це означає, що Вона молилася цими подіями. Марія ніби безперервно повторювала Свою Вервицю, не торкаючись зернят, постійно пригадуючи важливі події Свого життя, зокрема Благовіщення. Вона була єдиним свідком епохального факту повідомлення про прихід Бога на нашу планету й про те, що Він прийме людську природу. Уявіть собі, що пережила Пречиста Діва Марія, коли Їй було сповіщено, що Син Божий одягнеться в тіло. Отож Їй було призначено дати життя Господеві Ісусу, Спасителеві всіх нас. Згадка про цю подію знову дивує та надзвичайно тішить нас, це найбільше чудо в історії викликає захоплення, бо “велике вчинив Її Всемогутній”, бо Бог знизився до людини.

Марія живе, спрямувавши погляд на Ісуса. Її спогляданию

Чудотворна ікона Іверської Матері Божої (Воротарниці)

притаманні різноманітні відтінки. Погляд Марії повний звеличення та здивування, коли її думки звернені до Вифлеєму, запитливий, коли перед Нею постає невідоме майбутнє після слів Симеона чи тоді, коли Ісуса залишили у храмі; проникливий, коли відгадує укриті думки, почуття і наміри Свого Сина в Кані Галилейській; за-

непокоєний, коли покидає Назарет, щоб проголошувати Царство Боже й взивати до покаєння; болючий, коли згадує Голготу й Розп'ятого Христа.

Погляд Марії осяяний радістю під час Воскресіння Ісуса й розпалений вогнем Святого Духа в день П'ятидесятниці.

Отже, Вона жила як радісними, так і печальними по-

діями, які були пов'язані з терпінням і Воскресінням Її Сина. Це була Її молитва – молитва-міркування. Відмовляючи Вервицю, ми молимося Її молитвою, ніби стаємо образом Божої Матері. А хто ж у такій справі може бути найдосвідченішим наставником, якщо не Марія?

Серед людей ніхто не знає Христа так добре, як Вона, наша Марія. Події з життя Ісуса повинні оживати перед нашими очима. Роздумуючи над ними в молитві, Ти контактуєш з Таїнствами, вони стають для тебе каналом благодатей.

Споглядати з Марією – це насамперед все згадувати. Проте слід розуміти це слово в біблійному значенні, тобто як пригадування: всі події, звершені Богом в історії спасіння, слід переносити з минулого в теперішнє. Події не належать тільки “вчорашньому дню”, вони є й сьогоднішнім, бо завжди актуальні й реальні (Євхаристійна анамнеза).

В особливий спосіб це відтворюється в Літургії. Те, що Бог звершив перед віками, стосується не тільки безпосередніх свідків подій, але й через дар благодаті охоплює людей усіх часів.

Зважмо на роздуми одного з богословів: “У дійсності суть історії – у постійному русі часу. Проте це можна зауважити тільки завдяки постійним змінам, бо завжди щось руйнується, а щось народжується. У цьому значенні час – це по-

Діти Непорочної

стійна смерть.” Аналогічно вважав і Геракліт: “Усе тече, все змінюється”, тому що завжди щось умирає і двічі не можна увійти в одну й ту ж річку.

Тому, якщо віруємо, що Своїм Воскресінням Христос подолав смерть, то це також означає, що Він подолав і невпинний та деструктивний плин часу. Отже, Христос раз умер у минулому, в часі як історичній категорії, а воскресши, тепер живе вічно, поза часом.

Ось чому ми можемо завжди контактувати з Воскреслим Христом через Таїнства, які є “позачасовими засобами Його дії” (о. Ю. Клінгер).

“Це в певній мірі стосується, – як говорить Папа в посланні, – і будь-якої іншої побожної практики, спорідненої з анамнезою – пригадуванням спасенної події. Згадувати про Ісуса й Марію у вірі й любові означає відкривати себе благодаті, яку Христос вивед на для нас через таємниці свого життя, смерті й Воскресіння, “тут і тепер” – поза межами часу. Ми переносимося думками в минуле, але спасенну силу подій з Таїнств Вервиці переносимо в сьогодення. Очевидно, що ми мусимо уявити образи, євангельські сцени, щоби досягнути таїнства. Таїнства Вервиці – це вікна і дзеркала одночасно: ми можемо проникнути в іншу дійсність і пізнати себе.

У Вервиці закладена велика теологічна наука, вона доступна дитині, юнаку й дідусю, простій людині й ученому.

Професор Луї Пастер тримав

Вервицю в руках, коли їхав поїздом; Александр Вольта щоденно пересував зернята Вервиці, запаливши лампочку перед іконою; тримав її в руках й Іван Павло II. Наші матері теж тримають Вервицю в своїх руках, проникають у її Таїнства, щоб споглядати Обличчя Ісуса, бо вони зосереджують почуття, уяву, інтелект і волю на присутності Господа й занурюються в неї. Вони відчують, слухають, смакують цю присутність Бога.

Багато святих любило молитву на Вервиці. Особливо важлива вона сьогодні, коли люди втрачають сенс існування, коли всюди зневажають Божі заповіді. Вервицю називають “синтезом” цілої Євангелії. Її зміст зрозумілий усім – від малої дитини до представника інтелектуальної еліти.

Очевидно, що поділ Таїнств Вервиці на чотири частини повністю відповідає послідовності подій, віддзеркалює первісний спосіб проповідування віри. Повторення слів “Богородице Діво” є основою, завдяки якій відбувається споглядання Таїнств, в яких Христос постає і як Син Божий, і як Син Людський, який народився у Вифлеємській печері й якого Мати принесла в Храм; як Син, який дбає про справи Свого Отця, як Той, Хто проголошує Добру Новину про Царство Боже, як Відкупитель людства, як Той, Хто бореться в Гетсиманському саду, як Той, Якого побили і коронували терням, як Той, Хто несе Хрест, умирає на

Голготі, воскресає з мертвих, возноситься на славу Отця, щоб дарувати нам Дари Святого Духа.

Людина, ціла її особистість цілком поринає в молитву на Вервиці. Під час молитви наші очі, вуха і дотик до зернят Вервиці дозволяють нам максимально сконцентруватися на роздумах. Якщо постійно повторювати слова “Богородице Діво...”, то вони, немов морські хвилі, утихомирюють та допомагають зосередитися.

Хоча Вервиця за своєю формою є марійською молитвою, однак за змістом – христологічною; молитва з Марією допомагає насолоджуватися красою Христового Обличчя і відчувати глибину Його любові. Відмовляння Вервиці – благочестива практика, яка допомагає духовно зростати і відновлювати християнське життя, життя Божого народу, Христової Церкви.

Для того, щоб молитва, дана Марією, була повноцінною, потрібно бути безпосереднім, як дитина.

Ян Твардовський у вірші: “Навчи нас дивуватися” розважає так:

Подумай: яке це диво,
Що Бог мав дитинство,
Маму, ослика, Вифлеєм –
Стільки таємниць...
Що можна відразу-таки
Повірити в Нього
Від цього великого здивування.

єп. Станіслав Падевський

Діти Непорочної

П'ЯТНАДЦЯТЬ ХВИЛИН З ІСУСОМ

Непотрібно багато говорити, щоб сподобатися Мені.

Достатньо, що ти Мене сильно любиш.

Промовляй до Мене так, як до свого приятеля.

Ти повинен просити в Мене щось для когось.

Назви Мені його ім'я, а тоді те, що хочеш, аби Я вчинив для нього. Проси багато, проси не вагаючись. Говори до Мене просто і відкрито про бідних, яких хочеш потішити; про хворих, терпіння яких бачиш; про заблушлих, для яких палко прагнеш навернення на правдиву дорогу. Скажи Мені про всіх хоча би одне слово.

А для себе? Хіба не потребуєш жодної ласки?

Скажи Мені відверто... можливо ти самозакоханий, пихатий, непостійний, нестаранний... попроси Мене, щоби Я допоміг тобі у твоїх поодиноких або численних зусиллях, які чиниш, аби позбавитися тих вад. Не встидайся! У Небі багато таких святих, які поповнювали такі ж помилки. Проте вони смиренно просили... та з плином часу, як побачиш, були від того звільнені. Не зволікай також і проси про здоров'я, щасливе завершення твоїх праць, інтересів, навчання. Усе це Я можу тобі дати і даю. А сам бажаю, щоби ти просив Мене про це так, щоб воно не суперечило твоєму освяченню, лише, навпаки, сприяло йому. Що тобі потрібно саме тепер? Що можу вчинити для тебе? Коли б ти знав, як сильно Я хочу тобі допомогти!

Чи в цій хвилині маєш якийсь план?

Розкажи Мені про нього. Чим ти займаєшся? Про що думаєш? Що можу вчинити для твого брата, твоєї сестри, приятелів, родини, твоїх наставників? Що б ти хотів зробити для них? А щодо Мене, чи не прагнеш ти Мене величати? Чи хотів би ти зробити щось добре приятелям, котрих, очевидно сильно любиш, проте вони живуть, не думаючи про Мене? Скажи Мені, що сьогодні особливо притягує твою увагу? Чого прагнеш зі смутком? Які засоби маєш, аби це

Мал. Олени Шаховської, 2005 р.

осягнути? Розкажи Мені про свою невдалу спробу, а Я розповім тобі про причини поразки. Чи не прагнеш Ти здобути Мене для себе?

Може, відчуваєш смуток або погано приготвлений?

Розкажи Мені детально, що тебе засмучує? Хто завдав тобі рани, поранив? Хто вразив твою любов? Хто принизив тебе? Повідомляй Мені все, бо лише тоді дійдеш до того, що скажеш так, як Я:

“Усе прощаю, усе забуваю!” Як нагороду отримаєш Моє потішаюче благословенство. Може, ти боїшся або відчуваєш у своїй душі якесь невизначене пригноблення, котре – хоча немає підстав – розриває тобі серце? Кинься в обійми Мого Провидіння! Я – з тобою, поруч. Я все бачу, все чую і ніколи тебе не покину. Може, відчуваєш антипатію людей, які до того тебе любили, а тепер забули, відвернулися від тебе, хоча ти не дав для цього найменшого приводу? Попроси за них, а Я запроваджу, поверну їх до тебе, не шкодячи твоєму освяченню.

Чи ти маєш якусь радісну вістку для Мене?

Чому не дозволяєш Мені брати участь в ній? Адже Я – твій приятель. Скажи мені, що після того, як ти востаннє відвідав Мене у Тайнах, зміцнило тебе і викликало в тебе усмішку? Можливо, тебе очікували приємні несподіванки? Може, ти отримав щасливі вістки, лист, хтось був доброзичливим до тебе? Може, подолав труднощі, вийшов сухим з води? Це все – Мої діла. Ти повинен Мені просто сказати: “Дякую, мій Отче!”

А чи бажаєш Мені щось пообіцяти?

Я читаю в глибині твого серця. Людей можна легко обманути, лише не Бога. Говори Мені відверто. Чи ти готовий не піддаватися більше нагоді до гріха, відмовитися від тих речей, котрі тобі шкодять, не читати книжок, котрі збуджують твою уяву; не вступати в контакти з людьми, які тривожать спокій твоєї душі? Чи будеш знову лагідно, мило і доброзичливо ставитися до тієї людини, яку ти донині вважав ворогом, бо суперечила тобі? Добре, повернися тепер знову до свого заняття, своєї праці, свого навчання. Однак не забувай про п’ятнадцять хвилин, котрі ми пережили разом. Як тільки можеш, зберігай мовчання, скромність, внутрішню зосередженість. Люби ближнього. Люби Мою Матір, яка є і твоєю Матір’ю. Прийди знову з серцем, переповненим ще більшою любов’ю і ще більше відданим Моєму Духові. Тоді щоденно черпатимеш з Мого Серця нову любов, нові добродійства і нові потіхи.

о. Клярет (1807-1870)

ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ — ШЛЯХ ДО БОГА

Апостол Павло повчає вірних, щоб після смерті рідних не піддавалися смуткові, як погани, які не мають надії на поєднання з ними, бо якщо віримо, що Христос помер і воскрес, то повинні вірити також, що Бог поєднає з Ісусом тих, які померли в Його любові. Ісус Христос сказав: “Я – воскресіння і життя. Хто в Мене вірує, той навіть і вмерши – житиме!” (Йо. 11, 25), а також: “Хто Тіло

Моє їсть і Кров Мою п’є, той живе життям вічним, і Я воскресну його останнього дня” (Йо. 6, 54).

Таємниця життя і смерті людини з давніх-давен притягувала до себе всіх: і простих, і вчених, – але ніхто з них так і не дізнався до кінця, що очікує людину, коли її душа переступає межу фізичного існування на землі й відходить у вічність. Цей перехід надзви-

чайно болючий для кожної душі, бо саме в цей момент відбувається особливо гостра боротьба між силами зла і добра за її участь у вічності. Завдяки Божому Провидінню декотрим людям Господь Бог привідкрив таємниці позагробного життя і таким чином прагнув донести нам, що всі ми повинні пам’ятати про день своєї смерті, готуватися до неї, до зустрічі з Богом...

На Личаківському цвинтарі у Львові

Наведемо декілька прикладів з життя осіб, які вже відійшли у вічність...

* * *

– Що ти терпіла в момент смерті? – запитала візіонерка Анна з Польщі у своєї мами (1966 р.).

– Нічого. Відчувала радість.

– Хто був біля тебе?

– Бог. Потім мої родичі, твій батько і всі, хто любив мене.

Я не відчувала смерті. Мені здавалося, наче це – пробудження зі сну. Відчувала радість від зустрічі з ближніми. Вони були біля мене, цілий натовп. Була радість...

– Чи ти бачила мене?

– Бачила і переживала, що не можу дати тобі знати, як мені добре.

– Не думай про те, що минуло (наслідки хвороби, смерті, поховання). Усе було так, як мало бути. А тепер ти знаходишся на новій дорозі життя. Постійно чуваю над тобою, не опускаю тебе.

Доню, якби ти знала, як сильно Там (у Небі) люблять.

Доню, я дуже хочу, щоби ти повірила мені. Я допомагаю тобі, як можу, ти навіть не здогадуєшся, як часто. Я безмежно щаслива, бо на землі цього просто не могло бути. Тут ніхто не відчуває самотності.

– Коли я помру?

– Коли сповниш те, що повинна зробити. Не раніше.

* * *

– Ти віддала це Ісусові (Бартка і його долю), а Він ніколи

На Личаківському цвинтарі у Львові

нікого не відкинув. Його слова і силу не подолати, і ніколи не втрачав той, хто Йому довіряв. Молися щоденно, поручай, нагадуй, бо це – твій братерський обов'язок, однак довіряй і будь спокійною.

Потрібно, щоб ти просила, а ми тут (у Небі) тим більше не припиняємо благувати. Однак на землі ви отримуєте величезні ласки і все, про що попросите з довір'ям, буде вислухане. Бо

довір'я – це підтвердження віри і любові. Це означає, що ви вірите і любите, не бачачи Того, Хто є тут, з нами, у повному світлі. Для віруючих, які сліпо вірять, Він зробить усе через милосердя, яке закликають. Це – ваш великий шанс і нагода. Взивай Його через милосердя і сліпе дитяче довір'я на допомогу, яку Він дає вам після кожного вашого заклик, бо прагне дарувати, допомагати, бути

Діти Непорочної

покликаним, бо безмежно любить нас і чекає кожного найслабшого шепоту, аби йти, спішити з допомогою, давати, – розумієш – давати все, цілковито, достойно. Однак Ісус нікому не нав'язує Своїх дарів, Він відгукується тільки на поклик. Зрозумій, тільки якщо людина сама хоче, не інакше, бо Творець шанує вільну волю людини.

Це діяння Боже – надзвичайно прекрасне та делікатне.

Утім ви або надуживаєте, або не просите, а можна і слід безперервно про все і за всіх людей просити...

* * *

Матір Анни відповідає на питання однієї особи, як можна проявити любов до Диви Марії.

– Нехай щодня і щохвилини жертвує Марії всі свої справи як подяку за всі отримані ласки і за те, що Вона охороняє її від

багатьох переживань і терпінь. Нехай говорить з Марією так, як дитина з матір'ю, щиро і просто, що хотіла би її любити, але не вміє, що прагне і потребує її опіки і просить її про те, аби була біля неї. Нехай усе віддає в її руки. І цього вистарчить.

До Марії потрібно звертатися, як до Матері, бо це – її найвищий титул, хвала у вічності. Через вірність і жертвну любов Вона стала Співвідкупителькою, Заступницею і Матір'ю цілого людства. Материнство є найвищою безкорисливою любов'ю. І такою, власне, є Марія: вона нічого не прагне для Себе, а тільки нашого щастя, котре полягає в поєднанні з її Сином Ісусом, нашим Спасителем, Братом і Господом в любові. Люблячи Марію, не можна не любити Христа. Вони перебувають разом, і саме через любов Матері нам найліпше (і найшвидше) увійти в країну любові, якою є Царство Ісуса.

Ті, хто під час земного життя не дозріли до осягнення Небесного Царства, у хвилині смерті розгублені, як діти. Їм потрібна матір, отже вони найбільше потребують опіки Марії. Вона є їхнім оправданням, опорою і захистом перед Божою справедливістю, яка запитує: “Як ви прожили своє життя? Як використали його?” Тому тоді потрібно сховатися за Матінкою і віддати їй свої діла. Матінка завжди знайде якесь оправдання для своєї дитини, а якщо і цього буде замало, то

На Личаківському цвинтарі у Львові

На Личаківському цвинтарі у Львові

заслонить її Собою і звертатиметься до безмежного Божого Милосердя. Тому, хто з Марією вмирає і просить Її про опіку, той не може загинути.

Твій батько, який надзвичайно любить Діву Марію, може розповісти тобі про Її любов до людей (8.02.1975р.).

* * *

Недавно я познайомилася з однією особою, в якій недавно померла мама. Після розмови з нею запитала у Господа, як їй допомогти в її турботі про матір.

Господь відповів:

– Передай Моїй доньці, що її мати вже очікує на вхід до Мого Дому. Кожний чин милосердя, який робить її донька, наближає матір до вічного життя, бо свідчить, що вона добре виховала доньку, яка заступається за неї (19.11.1987р.).

Коли донька запитала, чи доцільно наймати ще Служби Божі за душу матері, Господь, сказав:

– Моя Жертва на Службі Божій ніколи не буває даремною, бо є Жертвою Моєї Муки і Крові. Тоді Я Сам вирішую, яку душу

викуплю ціною цієї Служби Божої. Ви “замовляєте” жертву – Службу Богу – у священників, однак не в Мене, і жодні гроші не мають значення для тих, хто не відкупився в Моєї справедливості, не дозрів до прийняття Мого милосердя. Лише ваші прохання, ваша любов зворушує Мене, а найбільше – діла милосердя, які ви чините, прохаючи про милосердя для ваших близьких. Моя Жертва найохочіше підносить тих, які зазнали великого утиску, самотніх, за яких ніхто не молиться, і тих, які іншим творили добро.

Діти Непорочної

– Молися, доню, про заступництво Моєї Матері та Її Непорочного Серця. Знаєш, що не можу опиратися проханням Моєї Матері, а Вона любить усіх Своїх дітей, особливо тих, які терплять у Чистилищі, беззахисних, які вже не можуть самі виправитися, лише з вашою допомогою.

– Моя дорога доню! Просячи, щоб Я заспокоїв твій біль, біль тих дітей, яким ти допомагала переходити до Мене, та завдяки їхньому заступництву і

проханням Моєї Матері, до якої ти звернешся, обіцяю тобі, що 8 грудня, в день свята Непорочного Зачаття Марії, Моєї Матінки, Я прийму до Свого Дому твою матір, яка з нудьгою очікує на Мене. Не тривожся, доню, а дякуй Мені за Мою ласкавість.

* * *

Говорить Януш Корчак:

– Я, як ти знаєш, займався вихованням дітей, бо вони були найменш захищені й перші ги-

нули (не могли працювати, тому були непотрібні). Я хотів, щоб Моя любов оберегла їх від страху, доки можна. Бог дав мені таку ласку: я перебував з ними до останньої хвилини і тому мав можливість віддати їх усіх у Його простягнуті до нас пробиті долоні... Можу тебе запевнити, що “хрест крові” – хоча крові не було (був газ, а перед тим ненависть, погроза, крик, постріли, погоня, собаки, що рвалися до нас, і трупи, маса трупів) – це ключ до Серця Господа. Його співчуття, милосердя, лагідність, безмежна доброта і те, чого я не передбачив: Його поспіх, з яким поспішав до нас! Його присутність у газовій камері повністю заслонила від нас біль і страх смерті (бо щастя душі безмежно перевищує страх і біль тіла). Він був, і Небо відкрилося в газовій камері – плюгавому місці мордування. Ми бачили Його, ніби нам по черзі відкривалися очі, й тоді Моя любов до дітей здалася мені слабкою тінню, заледве часточкою тієї, яка огорнула нас.

– Діти, мої діти, притягнуті тією любов’ю, були захоплені, осліплені; наче збудившись зі сну, вони пригорнулися до Нього, оточили Його, а Він узяв двох найменших на руки і сказав: “Ходімо, приятелі, забираю вас до Свого Дому, у вічну радість, а про те, що було, забудьте”. І оточили нас прекрасні, світлі, радісні постаті ангелів-слуг Господніх (діти побачили, що кожен з них має свого опікуна)...

На Личаківському цвинтарі у Львові

Діти Непорочної

Не лише я перебуваю з Господом, а й мої діти і, взагалі, всі нещасливі діти...

* * *

Недавно я дізналася, що декілька місяців тому померла моя добра знайома Гражина. Вона була католичкою, звичайною жінкою зі слабким здоров'ям. За кілька років до цього вона пережила навернення – повернення до живої віри після 20 років відкидання Бога (її батько був активним членом комуністичної партії, як і її чоловік). В останні роки входила у молитовну групу, яка вважала розважання Господньої Муки та заступництво за грішників через міць і святість проливої за них Христової Крові головним своїм завданням у духовній практиці. Саме тоді Гражина заопікувалася родиною наркоманів, яку намагалася витягнути з цієї жахливої залежності. Незабаром вона важко захворіла, частково була паралізована. Свою хворобу переживала в душі жертви за туди. Від духовного провідника (священника) згодом дізналася в лікарні про оздоровлення цієї родини...

Говорить Гражина:

... Насправді я не віддалилася від тебе, це Христос, наш Господь, відривав Мене від усього, що не важливе, бо Він знав, як мало житиму і хотів, аби я максимально використала цей період життя для встановлення безпосередньої та довірливої приязні з Ним. Тому провадив

На Личаківському цвинтарі у Львові

Мене найкоротшою дорогою – дорогою Хреста – і готував до смерті, про що я не знала, але відчувала, що це – “моя” дорога. На ній я отримала найбільше допомоги.

... Я перебуваю з Ним від початку мого нового життя. Не знаю Чистилища зі свого досвіду, хоча заслужила на нього. Однак Він говорив, що хто полюбить своїх братів аж до смерті, той смерті не підлягає і з життя перейде до

Життя – Життя з Ним, назавжди з Ним! Господь узяв мене на руки як хворе і слабке дитя і вніс просто у Свій Дім... Я хотіла сказати, що недостойна, але Ісус випередив мене, притулився і тихо сказав: “Ти віддала за них своє життя, а Я прийняв твою жертву і поєднав зі Своєю. Що ж може нас розділити? Маємо одне серце і будемо разом любити вже тепер й у вічності!”

Анна

Діти Непорочної

ЧАС БЛАГОДАТІ

“Дорогі діти! Сьогодні Я знову закликаю вас пережити Мої послання. Бог дав вам як дар цей час – час благодаті. Тому, діточки, добре використовуйте кожен момент для того, щоб молитися, молитися, молитися! Благословляю вас усіх і заступаюся за кожного за вас перед Всевишнім. Дякую за те, що відповіли на Мій заклик”.

25.08.2005

У Своїх попередніх посланнях Пречиста Діва говорить нам: “Живіть Моїми посланнями, відкрийте свої серця на Мої послання. Живіть Моїми

посланнями покірні з любов’ю, відкрийтеся Моїм посланням, тіштеся, що Я запрошую вас жити Моїми посланнями. Молюся, щоб Святий Дух допоміг вам і зміцнив вашу віру, аби ви могли і надалі приймати Мої послання, котрі даю вам на цьому святому місці. Переживайте Мої послання, практикуйте кожне слово, яке Я даю вам. Цінуйте їх, тому що вони линути з небес. Зі Мною, діточки, ви – у безпеці. Я прагну спровадити вас усіх на шлях святості”. Це є метою об’явлень Пречистої Діви, Її присутності та кожного слова, котре Вона адресує нам з любов’ю.

“Бог дав вам як дар цей час – час благодаті”, – так промовляє до нас Марія. Ми все прийняли від Бога, як дар: наше життя, час, вічність... Частото у нас складається враження, що час спливає дуже швидко, що ми просто його втрачаємо. Люди часто говорять: “У мене немає часу”. І тому багато людей живуть у стресі, постійно нервуються, а отже, спустошуються. Кожен знаходить час на те, що любить. Ми самі вирішуємо, коли саме в нас не буде часу. Однак, якщо в нас немає часу для Бога, це означає, що у нас брак віри, любові, і не тільки до Бога,

але й до себе самих. Ті люди, котрі справді люблять себе, завжди знаходять час для Бога, молитви, примирення з Богом.

Ми запитуємо себе: чому я повинен жити цим дивним життям з усіма його труднощами, стражданнями, гріхопадіннями доти, поки не відкриються двері вічності? Якщо Бог є Любов, якщо Він такий добрий, то чому Він не дав нам усе відразу? Чому повинен пройти такий довгий час перед тим, як дійдемо до мети? Бог створив нас недосконалими не для того, щоб зробити наше життя важким, а для того, щоб дозволити нам розділити з Ним Божественне життя. Бог хоче, щоби ми не лише приймали, але щоб ми також училися, як давати. Любов – це не тільки прийняття, але й віддача.

Бог живе поза часом, у вічності, в благодаті радості, там, де є все. Із цієї радісної благодаті Пречиста Діва приходить до нас, аби допомогти нам, щоб і ми могли прибути туди, де перебуває Вона. Бог створив нас недосконалими, але Він дав нам засоби, якими ми можемо вдосконалювати самих себе. Бог дав нам свободну волю: ми можемо як прийняти Його, так і відкинути.

Значення часу полягає в тому, що ми можемо щодня вдосконалюватися і зростати. Час, у якому ми живемо, може стати для нас часом ласки, якщо ми оберемо Пречисту Діву і слухатимемо Її. Це – наша

можливість зростання. Святий Павло, як і Марія, радить ефесянам, а з ними і нам: “Поводьтесь... не як немудрі, а як мудрі, використовуючи час, дні бо лихі. Тому не будьте необачні і збагніть, що є Господня воля” (Еф. 5, 16-17). Він також пише до колосян: “Поводьтесь мудро з тими, що назовні, використовуючи на-

году” (Кол. 4, 5). Ми не повинні втрачати свого часу, бо він – дорогоцінний і обмежений. Використовувати час мудро і пильно – ось що означає використовувати час. Щоразу, коли ми відмовляємося від свого егоїзму і вибираємо любов, ми перетворюємо свій час на вічність, на життя, котре не минає. Тільки любов

Діти Непорочної

є вічною й оберігає нас від зіпсуття. Лише час, витрачений на молитву, є часом корисним. Тільки час, відданий Богові й людям – в любові, – є часом спасенним. Допоможімо Пречистій Діві вже тепер провадити нас до вічності.

о. Любо Куртовіч

“Дорогі діти! Якщо навіть ви є далеко від Мого Серця, Я з любов’ю закликаю вас. Навернітьсь! Не забувайте, Я – ваша Мати, і Я відчуваю біль за кожного з вас, хто є далеко від Мого Серця. Однак Я не покину вас самотніми. Я вірю, що ви можете покинути дорогу гріха і стати на шлях святості. Дякую, що відповіли на Мій заклик”

25.09.2005 р.

Пречиста Діва кличе нас із любов’ю. В Її словах ми чуємо відгомін слів Ісуса: “Покайтеся і вірте в Євангелію” (Мр. 1, 15). Марія бажає сказати нам: вірте в силу Бога, котрий може і хоче змінити, врятувати, зцілити і звільнити вас. І хоч зараз, під час цього життя, ми далеко від Серця Марії, однак Вона кличе нас і не стомлюється кликати. Ми – Її діти. Правдива мати ніколи не покидає своєї дитини.

Дитина потребує матері, вона не може вижити без неї. Коли ж дитина залишається без матері, тоді вона пізнає, що це означає. Наша Небесна Матір не з пластику чи дерева, Вона – не мертвий сувенір, а

правдива Матір, котра відчуває біль за кожну дитину, котра навіть далеко від Неї, чи вона хвора, чи їй холодно. У нас є Мати, котра має Серце, яке любить і страждає. Любов і страждання завжди поєднані. Правдива любов випробовується під час проб і терпінь. Легко любити іншу людину, котра є доброю чи милою з тобою. Легко любити іншого, коли він нам подобається. Але важко любити тоді, коли немає жодної симпатії, коли інший стає нам важким, нудним, нестерпним. Важко любити тоді, коли інший не розуміє чи не приймає нас. І саме тоді випробовується автентичність, правдивість і божественність любові.

Кожна людина є обмеженою. Насправді існує лише одна любов. Бог – це любов. І кожна любов повинна корінитися в Божому Серці, аби перебороти всі страждання і смерть.

В Євангелії розповідається, що Ісус з любов’ю покликав одного юнака, запропонувавши йому продати все, що він мав, і слідувати за Ним, якщо хоче бути досконалим. І ми знаємо, що той юнак не мав достатньо мужності, аби відкинути багатства цього світу, якими він володів. Бог кличе також сьогодні. Він нікого не змушує. Свобода Божа і свобода людська завжди співпрацюють. Бог є вірним. Він ніколи не обдурить нас.

Бог кличе нас через наше сумління. Він промовляє через

Своє Слово, яке ми слухаємо і читаємо. Він промовляє до нас усіма подіями. Сьогодні Він говорить до нас простим способом – через Марію, Матір Ісусову і нашу.

Пречиста Діва вірить, що ми можемо покинути шлях гріха. Вона вірить у вас, вірить у мене. Найважче є тоді, коли ми, після багатьох гріхопадінь і сповідей, нарешті починаємо думати, що нічого змінити неможливо. Ми наче прикріплюємося до наших гріхів і починаємо вважати, що вони сильніші, аніж Господня ласка. Або ще гірше: ми наче примиряємося зі своїм рабством, своїми кайданами, і починаємо вважати їх зручними, переконувати себе у цьому. Нам потрібно постійно піднімати свої очі вгору, до Серця Ісусового, котрий і сьогодні може і прагне визволити нас. Отож нам потрібно тільки забажати, вирішити, боротися, просити і молитися. Тоді Він зможе підняти і звільнити нас. Ми не повинні ніколи говорити “Я не можу”, а тільки “Я буду намагатися”, і навіть після повторного гріха ми повинні казати це собі з щораз більшою пристрастю і мужністю.

Марія вірить у нас. Довіряймо Їй і вірмо у себе самих. Прагнімо стати іншими, преображеними, стати новими людьми, котрі день за днем сліднують за Богом по шляху, який є Його шляхом.

о. Любо Куртовіч

Діти Непорочної

ЧОТИРИ ПРОСТІ КРОКИ, ЩОБ ЖИТИ ЗГІДНО З БОЖОЮ ВОЛЕЮ

Перший крок: бажання

У визначних творах містиків Церкви Ісус Христос неодноразово пояснює, що *бажання* є одним з найважливіших мотивів для того, щоб *ввійти і жити* у Божій Волі. Оскільки Святий Дух є тим, хто остаточно робить людські створіння здатними бажати і відповідати на Божу Волю, то *знання* відіграє лише допоміжну роль. Візьмемо, наприклад, знання творів Луїзи Піккаррети про Божу Волю. Знати її твори важливо, але це ще не актуалізує Божу Волю у душі людини.

З вчення Церкви випливає, що Святий Дух реалізує Свої дари в кожній людській душі. Звичайно, що знання творів Луїзи Піккаррети чи інших сучасних містиків, натхнених Божим Духом, відіграє важливу роль в осягненні й розвитку Божих дарів, однак якщо воно не наповнене *бажанням*, то це не має значення.

Насправді, тільки тоді, коли душа людини, вченої чи невченої, ерудованої чи безграмотної, будь-якої, *бажає* жити згідно з Божою Волею, у цій душі відразу зароджується містичний шлях. Великим обов'язком для душі є жити у цій реальності, їй відкривається Воля Бога і душа заглиблюється в неї так, що час і вічність поєднуються в освячуванні людського роду і цілого всесвіту.

Життя у Божій Волі – це містичний феномен, що іноді йде поза людський досвід почуттів і поєднує творіння зі своїм Творцем навіки.

Ісус об'являє Луїзі, що все, що потрібно для здобуття ласки життя у Божій Волі, – це пожертвувати Богові свою особисту волю і зробити це зі твердим *бажанням*:

“Коли я роздумувала над святою Божою Волею, мій солодкий Ісус сказав мені: “Дитино моя, щоб увійти в Мою Волю, не потрібно ні

Мал. Олени Шаховської, 2005

дороги, ні дверей, ні ключів, тому що Моя Воля є всюди, пронизує скрізь: з голови до ніг, справа наліво. Для створіння багато не потрібно, лише забрати камінчик своєї волі... бо отой камінець його волі заважає Моїй Волі проникнути у нього... Але якщо душа забере камінець своєї волі, вона умить проникне у Мене, а Я – в неї; й усі Мої блага будуть в її розпорядженні: сила, світло, допомога і все, чого захоче. Ось чому нема доріг, ні дверей, ні ключів, вистачає забажати – і все зроблено”.

Другий крок: пізнання

Особливе пізнання життя у Божій Волі дають твори сучасних містиків, вони притягують і

налаштовують людину на безперервне і перетворююче поєднання з Господом. Тим, хто безпосередньо здійснює й увіковічне людську волю у Божій, є Святий Дух. Його викликає наше *бажання*, Він є тим, хто освячує і “приходить допомогти нам у наших немочах”, молячись у нас “стогоном невимовним”. Тут пригадує повчання св. Августина:

Є у нас *вид освіченого незнання*. Освічений – даний Духом Святим, який нам допомагає у наших немочах... Апостол говорить: “Дух допомагає нам у немочі нашої; про що бо нам молитися як слід, ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними. А той, хто досліджує серця, знає, яке бажання Духа і що Він заступається за святих згідно з Божою Волею” (Рм 8, 26-27)... і робить так, щоб дозволити тобі осягнути пізнання”.

Без сумніву, особливе пізнання є важливим засобом у притягненні й налаштуванні

на життя у Божій Волі, однак його відсутність не перешкоджає нам випробовувати цей надзвичайний дар. Це, власне, добра новина! Силою Святого Духа, який молиться, зітхає і благає в душах вірних, можемо відразу отримати *бажання*, щоб досягти будь-якого Божого дару, бо Господь завжди бажає наділити нас дарами, особливо даром жити у Божій Волі. Отож, чим більше занурюватимемося в пізнання Божих дарів, тим більше зможемо оцінити їх, відповісти на них і жити в них. У цьому контексті пізнання є цілісним елементом у процесі життя згідно з Божою Волею.

Третій крок: чесноти

“Щоб постійно жити згідно з Божою Волею, тобто ніколи не покидати її, людина повинна безперервно вдосконалювати своє *бажання*. Для цього вона мусить бути готовою надати своєму розуму важливі духовні повчання, щоб якнайсвідоміше жити Божу Волю, яка, в свою чергу, запалить серце любов’ю до Бога і до всього створіння. Поступово людина, яка отримує безперервне світло зі слів, об’явлених Богом, намагається виявити Йому свою любов, щоб віддячити за всі подаровані добра, постійно оновлюючи своє бажання. Людина підтверджує своє бажання, зростаючи в чеснотах.” Так говорив св. Ганнібал з Франції, в його словах указаний основний людський засіб, з допомогою якого можна постійно перебувати у Божій Волі.

Для того, щоб за посередництвом цього нового пізнання могли формуватися святі, які перевершуватимуть тих, що були у минулому, ці нові святі також повинні мати всі геройські чесноти, як і святі минулого: сповідники, мученики, пустинники, дівиці...

Це повчання Ісус дає також бл. Кончіті де Арміда з Мексики:

Коли вже зроблене це перетворення в Ісусі, Святий Дух стає духом людини, піднесеної на вищий ступінь, який формує інтенсивність і об’єм перетворення одночасно зі зростанням душі у чеснотах.

Мал. Олени Шаховської

Отже, чим більше люди практикують християнські чесноти, тим більше Божа Воля проникає в них. Звичайно, витривалість у чесноті базується на стилі життя, просякнутому молитвою і працею, як і життя давніх святих; тоді життя молитви включає у себе різні форми побожних практик: роздумування, духовне читання, контемплативна й усна молитва, піст і стриманість, які, у свою чергу, доповнюють діяльне життя.

У виявленні взаємної любові між Творцем і створінням, останнє, усвідомивши *обмеженість* своєї любові, звертається до свого Творця, щоб отримати *безмежну* любов, яка обіймає Небо і землю, будь-яку дію кожного створіння, тепер й у вічності, щоб поєднатися з Богом і Його вічним буттям. У такий спосіб дії створіння і Творця творять *тільки одну* синергетичну дію в двох різних, але неподільних волях. І якщо, все ж таки, створіння залишається вільним, відділяючись від вічної Божої Волі через здійснення гріха, то сповідання Божих чеснот наказує йому не робити цього. Чесноти, під дією Святого Духа, вірно виховують і навчають людину жити згідно з Божою Волею з великою повагою і богобоязливістю.

Четвертий крок: *життя*

Наскільки зміцнюється поєднання Волі Творця і створіння, настільки збільшуються ласки і чуда, які людина відкриває для себе, йдучи дорогою святості. Підняття хоча б на одну сходинку святості є новим життям ласки, яке вимірюється лише вічністю; і це досягнення є надзвичайним. Життя блаженних на землі є прикладом духовного зростання.

Жити згідно з Божою Волею означає жити вічністю на землі, містично переходити закони часу і простору; це означає, що душа може одночасно перебувати в теперішньому, минулому і майбутньому, впливаючи на кожну дію створіння, розчиняючи його у вічних обіймах Господа.

Багато душ спочатку входять і виходять з Божої Волі, поки не *стабілізуються у практикуванні чеснот*. І саме ця стабільність у Бо-

Фігура Марії з Дитятком Ісус на руках
(Фрагмент. Скульптор Володимир Лоза, м. Львів)

жій Волі допомагає нам брати *безперервну* участь у ній, вона є *життям у Божій Волі*.

Наш Небесний Отець запевняє всіх нас, що момент, в який засвідчується наш “чесний намір” і “стійке бажання” жити у Його Волі, буде справжнім моментом життя у Божій Волі.

Ми можемо прикласти зусилля, щоб жити найбільшим з дарів, які Бог дав людству в ці дні перед настанням універсальної ери миру! Ми можемо повністю зануритись у вічне життя Бога і стати живими Кивотами Євхаристійного Ісуса! Це – дар, який є у нашому розпорядженні, але лише тоді, коли його просимо.

Отож все, що мусимо робити, – це: *бажати Його, пізнавати Його, жити Ним і поступати у чеснотах*.

FIAT! (Нехай буде Воля Твоя).

о. Йосиф Яннуцці

ДАР ДЛЯ ЦЕРКВИ НАШОГО ЧАСУ

Непорочне Серце Марії – дар для Церкви нашого часу, тому Марійський Рух священників глибоко пов'язаний з Фатімою. 8 травня 1972 року о. Стефано Гоббі, італійський священник з Мілану, під час молитви в каплиці Об'явлень у Фатімі відчув внутрішнє надхнення, котре породило Марійський Рух священників. Цей Рух зародився 13 жовтня 1972 року. Зараз до нього входить понад шістдесят п'ять тисяч священників, зокрема чотириста єпископів та кардинали з усіх сторін світу. Декілька мільйонів вірних прилучилося до цього Руху.

Марійський Рух священників – це дар Марії Церкві нашого часу, щоб вона мала потіху і допомогу під час великого упадку та допровадила Своїх дітей до пережиття болісних хвилин великого очищення у довірі ї Богіві. На жаль, сучасне людство збудувало цілком людську цивілізацію, без Бога. Ця цивілізація вперто закривається перед будь-якими Божими впливами, сама з поспіхом крокує до своєї руїни, до самознищення.

Саме в цей момент з Материнською турботою починає діяти Діва Марія. Вона жертвує Своїм дітям безпечно прибіжище Непорочного Серця і закликає всіх священників, Своїх улюблених синів, до згуртування навколо Неї для оборони Церкви і спасіння людства. Пропонуємо, дорогий читачу, твоїй увазі уривок про “Число Бестії” з книги о. Стефана Гоббі “До Моїх улюблених синів-священників” (релігійне видавництво “Добра книжка, 2005).

ЧИСЛО БЕСТІЇ 17 червня 1989 р.

“Мої любі сини, ви тепер вже розумієте план вашої Небесної Матері, Жінки, одягненої в Сонце, Яка зі Своєю армією веде велику боротьбу проти всіх сил зла, щоб досягнути велику перемогу для прославлення Пресвятої Трійці.

Прилучіться до Мене, Мої малі діти, в боротьбі проти дракона, який бажає провадити ціле людство проти Бога.

Прилучіться до Мене в боротьбі з чорною бестією – масонами, яка бажає провадити душі до прокляття.

Прилучіться до Мене для боротьби з бестією, подібною до барана – масонами в Церкві, яка хоче знищити Христа і Його Церкву.

Церковні масони отримують скерування і підтримку з різних масонських лож і діють таємно, щоб усі брали участь у тих таємних сектах. Вони спокушають амбітних перспективою легкої кар'єри, обсипають добрими грошолюбів, допомагають своїм членам змагатися за вищі посади, підступно діють так, щоб усунути тих, що не співпрацюють з ними.

Очевидно, що бестія, подібна до барана, отримує всю свою владу від присутності першої бестії і змушує землю і всіх її мешканців поклонятися цій першій бестії.

Церковні масони дійшли вже до того, що будують статую в честь тієї бестії і змушують усіх поклонятися тій статуї.

Але Перша Божа Заповідь стверджує, що треба поклонятися лише одному Богові і Йому повинна бути призначена кожна форма культу. І тому вони замість Бога ставлять свого ідола, могутнє й владне божище, яке видаватиме на смерть тих, що не поклоняться йому. Божище таке сильне і могутнє, що змусить усіх, малих і великих, багатих та убогих, вільних і невільників прийняти знак на правій руці й на чолі й ніхто не зможе ні купити, ні продати, якщо не знає того знаку, що є ім'ям тієї бестії, тобто числом її імені. Те велике божество, яке створюють, щоб йому всі поклонялися, – Я вже про нього вам говорила в попередньому посланні, – це фальшивий христос і фальшива церква.

Але яке його ім'я?

У 13 розділі Одкровення написано: “Тут є мудрість. Хто має розуміння, той нехай злічить число звіра, бо це число людське, і число його 666 (шістсот шістдесят шість)”. З допомогою розуму, просвіченого світлом Божої Премудрості,

можна розшифрувати число 666 й отримати ім'я чоловіка, – це ім'я Антихриста.

Люцифер, старий змії, диявол, сатана чи Червоний Дракон стає в тих останніх часах Антихристом. Святий Іван, Апостол, казав, що той, хто заперечує, що Ісус Христос є Богом, то він – антихрист. Статуя чи божество, збудоване в честь бестії, щоб йому поклонялися всі люди, – це Антихрист.

Розшифруйте тепер його число, 666, щоб зрозуміти, як воно вказує на ім'я чоловіка. Число 333 вказує на божественність, божество. Люцифер повстав проти Бога через свою гордість, бо хоче бути вищим за Бога. 333 – число, яке символізує містерію Бога. Той, хто хоче поставити себе вище Бога, носить знак 666. Отже, це число означає ім'я Люцифера, сатану, того, хто протиставляє себе Христові.

333, сказане раз, тобто перший раз, відтворює містерію Божої єдності. 333, сказане двічі, вказує на дві природи, Божу і людську, поєднаних у Божій Особі Ісуса Христа. 333, сказане тричі, тобто третій раз, символізує містерію Трьох Божих Осіб, тобто Пресвятої Трійці. Отож число 333, сказане тричі, символізує основні містерії католицької віри, якими є (1) Єдність Бога в Трійці, (2) Воплочення, (3) страсті, смерть і Воскресіння нашого Господа Ісуса Христа.

Якщо 333 є числом, яке вказує на божество, то той, хто хоче возвиситися понад Богом, користується числом 666.

666, сказане раз, тобто перший раз, означає рік – шістсот шістдесят шостий. У цей період історії Антихрист об'явив себе у вигляді ісламу, що заперечує містерію Божої Трійці й Божество нашого Господа Ісуса Христа. Ісламизм, який опирається на військову могутність, поширився всюди, знищуючи всі давні християнські спільноти, нападав на Європу і, лише завдяки Моєму надзвичайному втручання, про яке дуже просив Святіший Отець, не зміг повністю знищити християнство.

666, повторене вдруге, тобто другий раз, означає рік – тисячу триста двадцять другий. У цей період історії Антихрист рішуче атакував

віру в Слово Боже через філософів, котрі почали визнавати лише вартість науки людського розуму, єдиного критерію правди. Тоді зародились великі філософські блуди, які тривають віками аж до ваших днів. Надмірно цінують розум, як єдиний критерій правди. А це провадить до знищення віри в Слово Боже. І фактично з часу протестантської реформації відкинено Передання, як джерело Божого Об'явлення, а прийнято лише Святе Письмо, і навіть його слід пояснювати лише розумом як непомилкове вчення (Магістеріум) ієрархічної Церкви, якій Христос доручив берегти депозити віри. Кожний міг

читати Святе Письмо і по-своєму трактувати його. Цей шлях віри в Слово Боже був знищений. Отож Антихрист у той період поділив Церкву і створив багато нових християнських віроісповідань, котрі поступово втратили віру в Слово Боже.

666, повторене втретє, тобто третій раз, вказує на рік – тисячу дев'ятсот дев'яносто восьмий. У цей період часу масони з допомогою церковних масонів реалізують великий план: створити божество і встановити його замість Христа і Його Церкви – лжехриста і лжецеркву. Ось чому статуя, збудована на честь першої бестії, щоб їй поклонялися всі жителі землі, буде символом усіх тих, які хочуть купувати і продавати, тобто це – статуя Антихриста. І так ми дійшли до вершини очищення, великого сум'яття і відступництва. Так наступить загальне віровідступництво, бо майже всі підуть за лжехристом і лжецерквою. І тоді відкриються двері й виявиться чоловік, тобто правдива особа Антихриста.

І тому, Мої дорогі діти, Я хотіла висвітлити вам сторінки Апокаліпсису (Об'явлення), які відносяться до часів, які переживаєте, щоб ви приготувалися разом зі Мною до найбо-

лючішої і вирішальної частини великої війни, яка відбудеться між Мною, вашою Небесною Матір'ю, і всіма силами зла, які визволилися.

Будьте чуйні! Будьте міцні, Мої малі діти. Ви зобов'язані в цей важкий час бути вірними Христові і Його Церкві. Ви своєю позицією викличете ворожість, спротив і переслідування. Але ви є цінною частиною малого стада, яке має завдання боротись і врешті-решт подолати могутні сили Антихриста.

Я всіх вас готую, обороняю і благословляю”.

о. Стефано Гоббі

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

“Шановна редакціє, останні катаклізми в Америці (насамперед тайфуни Катріна та Ріта) завдали болючого удару свідомості людей цілого світу. Це викликало неоднозначну реакцію у світовій пресі, зокрема всебічну критику уряду США, нарікання на занепад економіки в країні, на війну в Іраку. Чи не могли б ви пояснити всі ці події з релігійної точки зору?”

Петро С., м. Львів

Тайфуни Катріна та Ріта нагадали людям, що Господа Бога потрібно шанувати й не можна відкидати Його заповіді. Трагічні події у Новому Орлеані свідчать, що перед стихійними силами природи навіть найсильніша держава у світі є безсилою. Мабуть, не одна людина не тільки в США, але й у цілому світі задавала собі питання: “Чому Бог так суворо покарав це місто?” Людина перестала виконувати заповіді Божі та слухати Його, отож земля і природа не зобов’язані підкорятися їй. Тим більше, хаос у природі – це результат вини людини. І причиною того, що сталося в Америці, а перед тим у південно-східній Азії, є поповнення людських гріхів. Новий Орлеан стягнув на себе кару через тяжкі гріхи. Зокрема щороку в цьому місті наприкінці серпня відбувалися урочисті церемонії – “свята” гомосексуалістів під загадковою назвою “Південний Занепад”. Це, за задумом організаторів цього “свята”, був свавільний “фестиваль”, який пропагував розпусний стиль життя. Іншим словом, “Содома і Гомора повинні були ожити в ясному світлі дня та нічних відвідинах...” Однак налетіла Катріна, і фестиваль не відбувся. Суд Божий покарав місто, котре перетворилося на розсадник гріха та содомської розпусти.

В основі цих урочистих церемоній лежав культ сатани, магії та поганських “містерій” з Африки. Завдання цих магічних практик – дати людині почуття зв’язку з “високим богом”, але не Богом, об’явленим у Біблії.

Усе це стає для сучасної людини трагічною пасткою, в котру вона часто потрапляє, підда-

Новий Орлеан під час тайфуну Катрін

ючись різноманітним спокусам світу через диявола.

Душа кожної людини є животворною: вона вбирає в себе, переплавлює і випромінює або дух життя, добра, любові, милосердя, смирення, або дух війни, руйнування, зла, ненависті, гордості, розпусти, збочення, хвороб... Цей дух, чи добрий він, чи злий, нікуди безслідно не щезає: він підноситься вгору, накопичується і зависає, як невидима хмара, над сім’єю, містом, країною. Ласка Божа не сходить на таку місцевість чи країну, в якій душі людей, які мешкають там, перебувають під впливом диявола. Результати таких накопичень добре відомі ось уже впродовж усіх сторіч існування людини від Адама і Єви до останніх трагічних подій у Новому Орлеані.

Якщо людина добра, то Ісус Христос через неї випромінює Свою Любов, Мир, Спокій, Смирнення, Надію, Терпеливість... Ми також повинні усвідомити, що таке душа і чому ми повинні наслідувати і пропагувати силу Духа Любові Ісуса, бо кожен з нас є свідком вияву сили зла і сили любові у цьому світі.

Нехай кожна людина добре задумається над тим, що може очікувати нас у майбутньому, що породжуємо ми самі: добро, чи зло?

Новий Орлеан – це лише початок...

* * *

“Чи не могли ви розповісти у своєму журналі про Васулу Райден, про її книжку “Правдиве життя в Богові”? Яку місію вона виконує?”

Ольга М., м. Стрий

Васула Райден (в інших перекладах Риден) – православна грекиня, народилася 18 січня 1942 року в Єгипті. 1966 року Васула виходить заміж. Разом з чоловіком переїжджає із однієї країни в іншу. Вона проживала в Африці, Бангладеші й, нарешті, оселилась у Швейцарії в серпні 1987 року. Васула – мати двох синів. Упродовж 30 років (1955-1985) вона ходила до церкви лише на весілля та похорони.

Її перші контакти з Ангелом-Хоронителем розпочалися в останню неділю 1985 року.

Ангел-Хоронитель Васули готував її до зустрічі з Ісусом. І через три місяці Спаситель прийшов до неї. Васула стала отримувати послання від Ісуса англійською мовою, яку знає

найліпше. Місія Васули – розповсюджувати послання любові Ісуса Христа, закликати до об'єднання Церков, особистого навернення до Бога через постійне і наполегливе зростання в Христовій любові та відходу від усього, що відмежовує людину від Нього. 30 вересня 1986 року Спаситель звернувся до Васули:

– Мир з тобою, доню.

– Ісусе, прошу Тебе, дай мені світла, щоб я могла відчувати Тебе і писати.

– Васуло, молитва є безмістовною, якщо слова її не щирі.

Я зрозуміла свою помилку: попросила Ісуса про цю милість без любові, без роздумів, без відчуття цього дару. Я знову попросила Його, але вже вдумуючись у кожне слово і підносячи душу до Нього.

– Звертайся до Мене, відчуваючи Мене так, як ти тільки що це зробила. Я, Господь, відчуваю все. Я повинен відчутти у твоєму заклику любов, яка витікає з глибини душі, котра бажає Мене, любить Мене і осмислює кожне слово, промовлене до Мене. Я, Господь, існую і відчуваю все. Твоя молитва, промовлена тільки устами, така ж даремна, як і крик, що лунає з могили. Призови Мене, бо Я існую і відчуваю. Я хочу, щоби всі діти Мої працювали, щоби подарувати Мені радість.

Васула з перших днів спілкування з Господом відчувала свою недосконалість, тому вирішила припинити ці зустрічі з Богом і більше не писати під диктовку Ісуса. І відразу ж почула в своїй душі ніжний голос Ісуса:

– Васуло, не покидай Мене, призови Мене, кохана, і навчися від Мене, згадай, що Я завжди поруч з тобою. Я, Господь, живу в Тобі, Я, Бог Всемогутній, Бог Вічний.

Так поступово, крок за кроком, Ісус давав зрозуміти Васулі, що Він не є недосяжним і нікого не відкидає, а навпаки, обіцяє дати їй Свою силу, потрібно лише сліпо вірити Йому.

В іншому посланні Ісус звертається до Васули:

– Я тут. Дозволь Любові провадити тебе, не слухай розумників, вони схожі на книжників, які жили у Мій час. Проповідай Євангеліє з любов'ю заради Любові. Дай їм відчутти Мою безмежну Любов.

У Своїх посланнях Спаситель неодноразово говорить про кару, яка спаде на грішне людство, про великий День Очищення:

– Проте будьте мужніми, бо перед Моїм Днем на землю прийде ще Вогонь. Не бійтесь його і не засмучуйтесь, бо без цього Вогню обличчя світу не може змінитися..., і коли він прийде, то виявить світу те, наскільки він є безчесним, раціональним, гордим, жадібним, а також його злобу та всіх, котрим він поклоняється...

Особливе місце в посланнях Ісуса займає Росія:

– Васуло! Слухай, Васуло, одна із улюблених Моїх дочок лежить мертвою. Одна із твоїх сестер.

– Хто лежить мертвою, Господи?

– Росія, улюблена дочка Моя. Слухай, Я хочу показати її тобі. Дивись!

Господь привів мене у дусі на край пустелі. Там, простягнувши руку, Він показав пальцем на Свою дочку і мою сестру, яка лежала мертвою посеред пустелі під палючим сонцем.

– Вона (Росія. – *Прим.ред.*) покинула Мене і відвернулася від Мене...

Утім і цього їй було недостатньо. З гордістю і без найменших докорів совісті вона оголосила відкриту війну Мені, своєму Отцю і всім святым мученикам. Вона більше не вірила в Мене. Вона більше не поклонялася Мені, не уповала на Мене і не любила Мене. Вона, здається, забула про те, що колись об'єднувало нас. Вона, очевидно, забула про те, що колись ми ділили з нею разом. Я давав їй синів і доньок, але у своїй злобі вона винищила Моїх дітей, видала їх сатані, немовби принесла їх йому в гігантському жертвоприношенні.

Проте і цього їй було ще недостатньо, вона звернулася до сатани й уклала з ним договір, що

буде йому вірною і поклонятиметься йому, якщо він дасть їй усе, чого лише вона забажає. Сатана погодився з умовою, що буде вільним...

... Вона взяла Мої Святі Дари і посвятила їх сатані, який перетворив їх на зброю...

... Улюблена, молися про навернення Росії. Росія воскресне від Моєї Божественної руки ...

О Росіє, Моя Росіє, Я, Господь, люблю тебе..."

У Своїх посланнях Христос особливо наголошує на почитанні Двох Найсвятіших Сердець:

– Я йду, щоб воскресити ваше почитання Мого Святого Серця і Непорочного Серця вашої Матері, тому не лякайтесь, чувайте, бо багато прийде під Іменем Моїм..., щоб обманути вас...

...Багато хто з вас сьогодні засмучений, бо світ поспішно судить про Моє Серце і Непорочне Серце вашої Матері не розумом. Отож незабаром Два Серця виявлять світу, як він помилявся в своїх судженнях, коли Я відкрию в них Свій Святий Лик...

Васула Райден ходить до римо-католицького храму, там приступає до сповіді та Причастя, її духівник – католицький священник. За це вона мусить багато терпіти, бо православні священники звинувачують її у зраді, відступництві. Однак, незважаючи на всі ці звинувачення, Васула продовжує свою місію єднання Церков, бо прекрасно знає, що люблячий і милосердний Бог не хоче, щоб католик ставав православним чи протестантом і, навпаки, щоб православний і протестант ставав католиком. Він хоче, щоб ми всі: і католики, і православні, і протестанти, залишаючись у своїх практиках, стали біля одного престолу і воздали хвалу Небесному Отцю з любові один до одного і до Нього.

Васула біля Розп'яття

Джерело Марії

Фігурка Матері Божої на Високому замку

28 серпня цього року на Високому замку у Львові відбулася небуденна подія. Нарешті після багатьох років розмов, дискусій, прагнень, сподівань група ентузіастів разом зі скульптором Юліаном Савком поставили на джерелі фігурку Матінки Божої та облаштували це улюблене місце львів'ян. На посвяченні о. Дам'ян Каспран, ігумен монастиря св. Онуфрія Отців Василіян у Львові, сказав: "Нарешті це святе місце стало святинєю. Сюди приходитимуть люди, щоб з рук самої Марії набирати цілющу воду і брати її до своїх осель, несучи у своїх серцях радість і потіху від зустрічі з Тією, яка стала не лише Матір'ю

Спасителя, але й нашою Мамою..." А почалося все на Високому замку в місті Лева значно раніше, коли Пречиста Діва Марія 30 листопада 1787 року о 12 годині дня об'явилася групі жовнірів, яка в той час перебувала на коротенькому відпочинку в тіні крислатих дубів і кленів у цьому миловидному куточку замкової гори. Відтоді минуло багато часу, Високий замок і джерело були свідками багатьох історичних і трагічних подій. Це місце стало улюбленим місцем відпочинку для львів'ян і гостей міста. Вони спішили сюди в будні, а особливо у свята, щоб на повні груди подихати не лише свіжим замковим повітрям, але й утолити спрагу цілющою водою Марії, помолитися до Неї в капличці, зачерпнути спокій у душу та мир у серце. Так було до 1939 року, але з приходом радянської влади у Львові все різко змінилося...

Поступово влада все зруйнувала і занедбала, залишилася тільки напівзруйнована капличка і труба, з якої витікала ця цілюща вода. Здавалося, що вже – кінець, що вже більше не буде зцілень. Утім шляхи Господні неісповідимі... Мешканка с. Підгайчики Золочівського району Львівської області Марія Юрочко на початку вісімдесятих років захворіла на рак крові, у неї опухли ноги і медпрацівники викачували з них воду. Бідна жінка не могла вже випростатися і нормально ходити. Якось на Винниківському базарі у Львові вона почула, що на Високому замку є цілюще джерело Марії, і там уже зцілилася не одна людина. Не гайнучи часу, п. Марія насилу приїхала до Львова: з трамваю її вже висаджували люди. До джерела п. Марії довелося добиратися на руках і ногах, ото ж руки перетворилися на суцільну рану. Біля джерела вона почала обмивати хворі ноги. Холодна вода пронизувала до кісток, а в душі бриніло одне прохання: "Маріє, Матінко Божа, спаси і помилуй мене і моїх дітей!" Навіть не зчулася, як несподівано випросталася і біль кудись щез. Уперше за багато місяців п. Марія побачила небо і сонце. Від щастя

їй захотілося піти ще до каплички Матері Божої. Розпитавши у людей дорогу, п. Марія пішла до Тієї, Якій завдячувала чудесним зіціленням. Коли поверталася додому, то зустріла лікаря, який не міг повірити, що вона вільно йде своїми ногами. Він тільки запитав: “Ви вже десь були?” – “Так”, – відповіла хвора. “Завтра я чекатиму на вас”, – промовив лікар. Після ретельного лабораторного обстеження виявилось, що рак крові кудись зник. Звичайно, п. Марія Юрочко прекрасно знала, кому повинна завдячувати за такий подарунок. Відтоді вона приїжджає на Високий замок 13 числа щомісяця, щоб подякувати Богородиці за чудесне оздоровлення.

Роботи по встановленню фігурки Марії та впорядкуванню цього святого місця розпочалися 18 липня і тривали до 28 серпня 2005 року. Сама Пресвята Діва Марія подала юній провидиці зі Львова Марічці ідею встановити фігурку на джерелі так, щоб з Її рук витікала вода. Богородиця пояснила, що хоче, аби вода витікала з Її рук, бо часто там благословляє людей, які в цей момент набирають воду з джерела.

Марія Юрочко з Підгайчиків

Група віруючих, яка цілковито віддавалася цій благородній справі, добре усвідомлювала, з якими труднощами, перепонами і нерозумінням зіткнеться під час роботи. Однак, незважаючи на різноманітні перешкоди, вона вистояла і завершила свою роботу, здійснивши свою мрію: отож стоятиме на Високому замку Матінка Божа, Цариця Львова і даруватиме людям Свою воду і Свої ласки. Велике значення мало те, що під час цієї роботи Отці Василіяни духовно та матеріально підтримували вірних. Особливо допомагав у цій справі о. Дам'ян Каспран, ЧСВВ.

На велику подяку заслуговують меценати: п. Олег Шалавило, п. Іван Гейтота, скульптор Юліан Савко та всі ті, хто ділом, пожертвами, приготуванням їжі брав участь у цій благородній справі. Серед них слід назвати: Сидора Олега, Миколовича Юрія, Кінаша Олега, Конанця Олега, Вільчека Станіслава, Шах Марічку, Вонсович Ольгу, Максимика Івана, Костіва Ігоря, Дудку Степана, Семака Андрія, Процаніна Володимира, Корц Василька, Мороза Ігоря, Стеців

*Отці Василяни посвячують
фігурку Матері Божої на Високому замку*

Ярину, Регету Віру, Партем Надію, Савко Іванну, Дац Євгенію, Топілка Ігоря, Помірка Володимира, Кравченка Едуарда, Хамуляка Андрія, Пристайка Максима, Салабая Михайла, Смагу Тараса, Лозинського Назара, Керницького Романа, Д. Людмилу, п. Богдана... та ін.

Нехай наш Господь Ісус Христос усіх Вас благословить і заховає у Своєму Найсвятішому Серці!

Нехай Непорочне Серце Марії стане єдиним Прибіжищем у Вашому житті!

“НА ПРИКАРПАТТІ У ВОЛІ ДОВГОЛУЦЬКІЙ...”

Упродовж суботи-неділі 24-25 вересня цього року відбулася VIII відновлена (VIII після легалізації УГКЦ) проща до чудотворної ікони Матері Божої в селі Воля Довголуцька на Стрийщині.

Цій чудотворній іконі вже понад 300 років. Це підтвердили експерти реставраційного центру міста Львова 2001 р., коли реставрували

ікону напередодні візиту в Україну Св. Отця Івана-Павла II. Під час св. Літургії у Львові Святіший Отець благословив корони Ісуса та Марії, які зображені на іконі. А сам чин коронації відбувся під час IV відновленої прощі – 23 вересня 2001 р. Упродовж 2001-2005рр. у Волі Довголуцькій на місці, де в XVII ст. об’явилася Богородиця, побудовано каплицю. Місцева сільська рада виділила на відпустове поле навколишню територію. Уже складено проект цього поля, зроблено величавий престол для чудотворної ікони. У липні цього року там відбулася велика проща.

У суботу, 24 вересня, під вечір з м. Стрия вирушила перша група прочан. Прибувши, паломники молились під час водосвяття, нічної Служби Божої, оздоровчих молитов.

У неділю, 25 вересня, з м. Стрия вирушила II-га група прочан. Після приходу у Волю Довголуцьку паломники і місцеві вірні зустріли Стрийського Владику Юліана Гбура, який відслужив святкову Архієрейську Службу Божу у відпустовій каплиці. На Літургії були присутні тисячі вірних, більшість з них приступила до св. Причастя. Під час Служби Божої співав хор зі сусіднього села Гірне. Проща завершилась почитанням чудотворної ікони. Прочани повернулися додому з великим духовним піднесенням.

Сьогодні Воля Довголуцька є головним відпустовим місцем Стрийської єпархії УГКЦ. Однак релігійна громада села є малочисельною, тому я і парафіяни с. Воля Довголуцька

Сп. Юліан Гбур під час прощі у Волі Довголуцькій

звертаються до людей доброї волі за матеріальною підтримкою для реалізації проекту відпустової території (головне – встановлення освітлення, Хресної Дороги, озеленення території). Тепер триває підготовка до копання криниці з цілющою водою.

Отець-парох Волі Довголуцької висловлює подяку редакції часопису “Діти Непорочної” за інформаційну підтримку.

Хочу нагадати, що традиційні прощі до Волі Довголуцької відбуваються щонеділі після 21 вересня – місцевого храмового празника Різдва Пресвятої Богородиці. Маршрут до чудотворного місця з м. Стрия пролягає через села Дуліби-Конюхів-Монастирець. Щонеділі та першої п’ятниці відправляється Літургія за жертводавців. Окрім цього перед чудотворною іконою зачитуємо молитви про оздоровлення. Є свідчення сучасників про їхнє чудесне одужання завдяки молитвам перед Волеводголуцькою Матір’ю Божою, однак офіційно вони не розголошуватимуться, поки експертизи медиків не підтвердять цього.

Волеводголуцька Матір Божа запрошує до Себе Своїх дітей – вірних-християн цілорічно.

*о. Богдан Дмитрів,
парох с. Воля Довголуцька*

ПЕРЕБУВАННЯ В ЛЮБОВІ

Господь наш Ісус Христос нічого більше не прагне, тільки щоб ми жили правдою, а не ілюзіями. Коли ми після смерті переходимо у духовний світ, то постаємо перед Божою правдою

про нас самих і наше ставлення до любові Господа, яку відкриваємо в нашому існуванні. Якщо тільки ми відкриваємося на Любов Божу та Його турботу про нас, а також запрагнемо цілою силою духа відповісти любов’ю на Любов, якою нас огортає Спаситель, то Він простить нам усе зло, яке ми вчинили впродовж цілого свого життя і пригорне до Свого Серця. Навчитися перебувати у любові – велика справа.

30 липня 2005 року в монастирі св. Онуфрія в м. Львові відбулася знаменна подія – вступ і посвячення більше двадцяти жертвних душ до III Чину Отців Василіян. Цьому вступу й посвяченню передувала велика робота Протоігумена Чину св. Василя Великого о. Григорія Грицьківа, Ігумена монастиря св. Онуфрія у Львові о. Дам’яна Каспрана, а також о. Василя Зінька, ЧСВВ. Саме під їхнім духовним проводом звершилася ця небуденна подія у духовному житті цих нових членів III Чину. Дякувати Богу, що III Чин Отців Василіян зростає, що нові члени мають тепер добрих духовних провідників (о. Дам’ян Каспран та о. Василь Зінько), що вони можуть жити посвяченим життям і вимолювати більше ласк для нашого народу та Церкви. Без сумніву, посвячення сприятиме глибшому пізнанню Бога, Його Любові, Його Жертові. Радіємо за всіх, хто вступив у III Чин, за духовних провідників, бо сама Пресвята Діва Марія постійно закликає людей до богопосвяченого життя, до відкриття сердець назустріч Господу, до постійного перебування у Божій Любові.

ДОРОГОЮ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ

Марта Робен († 1981 р.), французька містичка, яка прожила тільки на Святому Причасті п'ятдесят один рік, у своєму щоденнику записала: "Думаю, що ніхто насправді не знає, чим є мир, радість, доки

Марта Робен († 1981 р.)

не торкнеться дна терпіння. Ніхто не знає, які можливості, яку надприродну радість приносить відпочинок у Волі Бога, навіть у тілі, яка прибиває нас до хреста. Це – ще не благословенство, але вже щось нескінченно ліпше від того, що огортає настут, на землі. Це – щастя у любові.

...Терпіти – це щось велике, якщо переноситься у святості! Терпіння отримує вартість, яку надає йому той, хто терпить. Може (терпіння), на жаль, – і на нещастя це трапляється дуже часто – не мати жодної вартості. О милосердя! Коли терпимо – мало чи багато – не терпимо надаремно. Це – занадто сумно, дуже сумно. Переносім терпіння для Бога і для душ. Переносімо терпіння у спокої та любові" (7 січня 1930 р.).

Продовжуючи прекрасну думку Марти Робен, можемо з впевненістю сказати, що практикування прощі до Страдча допомагає кожному прочанину глибше пізнати сенс терпіння в своєму житті, бо ця Хресна Дорога – це дорога Божого Милосердя на останні часи. Ті, хто ще не пізнав у повноті любові Ісуса, повинні знати, що терпіння, які приймаємо піддавшись Божій Волі, є великою хвалою для нашого Господа. Він так любить нас, що нам навіть важко собі уявити, що можна бути настільки улюбленими. Пам'ятаймо, що той, хто, переносячи терпіння, просить, сильніше зворушує Серце Христа, ніж той, хто просить, але нічого не жертвує. Це відбувається так, як з останньою лептою вдови. За неї можна "вику-

пити" цілий світ. Пам'ятаймо, що Спаситель перебуває біля тих, хто терпить, і додає сил для перенесення тих мук. Усі, хто жертвовно терпить, товаришать Ісусові в Його Хресній Дорозі. А такі товариші найближчі Йому і мають найбільший доступ до Його Милосердя...

Дуже тішимося, що наші брати і сестри у Канаді знають про Страдч, за яких постійно моляться молитовна група при церкві св. Андрія у Львові.

Нам також дуже приємно усвідомлювати, що ми з'єднані не лише кровними, але й духовними узами саме через Страдч. Недавно до нас приїжджала з Канади п. Ірина Будз, директор релігійної радіопередачі "Радуйся, Маріє!" Вона привезла зі собою не лише любов до рідного краю, але й виявила бажання, щоб саме на пожертви українських емігрантів встановили XIV-ту стачію у Страдчі. І це не тільки бажання: у Страдч уже почали звозити камінь на побудову Господнього гробу.

Вважаємо, що таке духовне єднання українців цілого світу є найкращим свідченням того, що Боже Милосердя опікується нашим народом, коли він прагне гідно прославити Муку, Любов та Милосердя нашого Спасителя.

Прочани дорогою до Страдча (п. Ірина Будз - зліва)

ЗБІРКА “ПРИЧАСТЯ”

Шановна редакціє журналу Діти Непорочної! Пише вам харківська поетеса Олена Голуб-Пушкар. Я працюю перекладачем у католицькому часописі “Слово між нами”, належу до греко-католицької спільноти у Покотилівці (передмістя Харкова). З Божого благословення я видала свою першу збірку поезій “Причастя”. У мене також є нові вірші й вішовані молитви, які я здебільшого пишу для членів апостольства молитви, бо є ревнителькою однієї з апостольських груп. Дуже була би рада дебютувати на сторінках вашого журналу.
Олена Голуб-Пушкар

Вступ

Олена Степанівна Пушкар (Голуб) народилася 4 листопада 1958 р. в с. Мала Данилівка на Харківщині в родині інтелігентів. Рано виявила потяг до поетичного слова та музики, такому естетичному вихованню сприяло сімейне оточення. Мати – Раїса Василівна Голуб-Багазій – вчителька російської мови та літератури, прекрасний знавець творчості класиків світового красного письменства, талановитий викладач, глибокий знавець дитячої психології. Батько – Степан Іванович Голуб – за фахом бухгалтер, а за духом – мандрівник і шанувальник природи та краси довкілля. В дитинстві завжди брав доньку у свої мандри. Природа, за визнанням Олени Голуб-Пушкар, – її головний вихователь: “Де ступала моя дитяча нога, там вічність, як мак, процвітає...” Поетеса зростала серед мальовничих красвидів, увічнених пензлем художника С. Васильківського, там, де на завистих піщаних берегах розкинулось містечко Харківської зооветеринарної академії. У шкільні роки Олена Голуб була членом літературної студії в м. Дергачі, яку очолював відомий український поет Віктор Тимченко. Після закінчення філологічного факультету (російське відділення) Харківського національного університету ім. Каразіна у 1980 році Олена Голуб отримала призначення в Тернопіль. Тернопіль для поетеси став цілющим джерелом української мови та християнської віри. При Тернопільській СШ № 13 Олена Голуб-Пушкар закінчила курси християнської моралі, вела гурток. Також за направленням від школи Олена навчалася в Тернопільському університеті й отримала другий диплом – філолога української мови. В 1997 році Олена

Голуб-Пушкар приїхала до батьків на Харківщину, де й народилася її третя дитина – донька Олеся. Ця подія для Олени стала новою віхою з потужним духовним наповненням. З минулого року і дотепер вона працює перекладачем з російської мови на українську в католицькому часописі “Слово між нами”. У цей період поетеса знаходить своє місце в греко-католицькій церкві Покрови Пресвятої Богородиці в передмісті Харкова – селищі Покотилівка, веде групу апостольства молитви за благословенням настоятеля о. Онуфрія. Велику духовну допомогу отримує від о. Юстина, священника цієї ж церкви. Для Олени Голуб-Пушкар повернення на Харківщину з новими істинно цінними набутками віри та мови стало потужним витком духовного зростання. Її поетичний хист, який дістався їй у спадок від батьків, ніби чекав цієї слушної хвилини і розвинувся разом з наверненням до Христової віри.

Наш життєвий досвід, як це не парадоксально, не є надбанням, а лише постійною добровільною втратою, відходом від джерел, Творця. Тому, мабуть, справжня поезія завжди звучить мінорно: це сумно б’ється в ній усвідомлення неможливості повного пізнання світу і самих себе. Це стосується і поезії Олени Голуб-Пушкар. Її твори є сповіддю і піснею душі.

Людмила Коврига

Молитва членів апостольства

Боже, до Тебе молитву підношу,
За членів апостольства молю і прошу:
Серед житійських тернистих доріг
Дай нам натхнення в молитвах святих.
Кріпості дай нам для тіла і духа,
На наші рани тихенько подмухай,
Біль і зітхання наших сердець
Перетвори на коштовний вінець.
Щоб за труди, і молитви, й терпіння
Всі ми отримали в небі спасіння.
Хай опромінить нас Серце Христа,
В душу проникне Його теплота.
Боже, почуй наше слово убоге,
Дай нашим дітям до неба дорогу,
Дай Україні прозріння і віру,
Ми ж тобі серце приносим в офіру!
Боже, почуй нас...

* * *

О Боже мій, за чисту скалку болю,
Що лише мій,
За тектонічний зсув душі і волі,
І за двобій.
За вічний герць між крилами і тілом,
За каяття,
За віру, що, як правда, осінила,
За майбуття.
За осяйне знання, що не черва ми,
А носії
Вогню безсмертного, навек живого,
Хвала Тобі.

* * *

Люблю людей предивною любов'ю,
Не зовнішність чи мудрість їх розмов.
Люблю в них невідомий тихий обрій,
Спорідненість із трепетом дібров.
Їх серця краєвид благословенний,
Що зве і манить, наче дивний сад.
Та люди все спішають кудись повз себе,
Ідуть, не оглядаючись назад.

* * *

Красою Твоєю, Боже,
Охоплений світ. Ген вишні, як спалахи білі,
І яблуні цвіт. А річка несе, як голубка,
На крилах блакить.
Як лячно, як млосно, як люблю
В вогні цім горіть.
Дивлюсь, як джерельце об камінь
Кришталь-дзеленталь б'є об край.
Мій Отче, мій Творче, мій Пане!
Красою мене не скарай.

* * *

Прости, прости за черствий хліб
Всіх молитов моїх убогих.
За те, що в серці сніг і лід,
За переплутані дороги.
Прости за вічну метушню,
В якій Тебе втрачаю, Боже,
Що я, на жаль, таки грішу,
Що я на тебе так не схожа.
Прости, що це людське дитя
Знов надягає вбогі шати
І повертає до гріха,
Щоб Сина знову розпинати.
Прости за лінь,

За все земне,
Що я дала замерзнуть квітам,
Що я дала загинуть дітям!
Прости, прости, прости мене.

* * *

Без Тебе, Христе, і мене нема,
Тому так спрагло я до тебе лину.
Без Тебе порожньо, і все дарма,
Без Тебе – тлінна – я по світу плину.
Тому так вперто я до Тебе йду,
Іду до Слова, до джерел правічних,
З Тобою, як веслом, штовхну біду
І припаду до молитов та свідчень.
Задихали медами степ і гай,
І радо заясніли очі сина.
В мені з Тобою ожива мій край,
З Тобою оживає Україна.

* * *

Чому мені болять цей світ,
Душа горить окропом?
Жорстоких слів ножі криві
Стирчать у серці скопом.
Чому душа – солоний схлип,
Налякана жебракча?
Як горлом кров, плюю цей світ
Й під небом клячу...клячу.
Спини мій біль, ці леза днів,
І душу-схарапуджу.
Про холоди уста мої,
Налий блакиті в душу.
Пусти, о Боже, до зорі,
До небокраю й саду.
До слова, що прийшло згори,
До того, що не зрадить.

* * *

Ні, краще біль, ніж нелюбов
Непрощення важкезний камінь.
Тому люблю, люблю я знов,
Я знову серце відкриваю.
Ти можеш зранити його,
Кривавий смерч у нім вчинити.
Я берегтиму під хрестом
Червоні ці дереворити.
Бо краще біль, і краще кров,
І краще серцем знемагати,
Ніж очерствіння, нелюбов,
Ніж інше серце розтоптати.

Продовження у наступному номері